

et Brud, men paa den anden Side finder jeg tilige, at det er et fuldstændig falskt Princip, at Regjeringen gennem Benyttelsen af Agenter for private Selskaber giver disse Agenter en vis officiel Stilling. Veritas og Engself Lloyd ere Selskaber, hvis Renommes staar særdeles høit, og det er Selskaber, som i dette Tiedblik levere os saa paalidelige Dplysninger, at Skibsinspektørerne i meget vid Udstrækning ville kunne arbejde sammen med dem; men en Lov kan ikke sætte sig til private Selskaber paa den Maade, som man har tænkt sig. En Instrux kan jo forandres til forskjellige Tider. Naar de private Selskaber ophøre at have den Karakter, som de tidligere have haft, kan Instruxen ændres derefter; men en Lov bør efter min Opfattelse ikke vise hen til at benytte private Agenter som officielle Embedsmænd. Selv de bedste Selskaber og Friesteler underkastede. Dette fremgaar af, at under de vanskelige Konjunkturer for nogle Aar siden var der saa stærk Konkurrence mellem Veritas og det engelske Lloyd, at begge Selskaber bleve meget moderate i deres Betingelser for Klassifikationen. — Utsaa det at benytte Klassifikationselskabet Tilsynsmænd som Regjeringens Tilsynsmænd er et Palliativ, som maa anses for meget uheldigt. Derimod mener jeg, at Skibsinspektører ville være henviste til i stor Udtrækning at tage Hensyn til Klassifikationselskabet's Udtalelser, saaledes at ethvert stort og godt Rhederi, som har sine Skibe asfurerede i et godt Selskab, har en vis Garanti for, at Rhederiets Skibe ikke ville blive forulempede.

Det jeg har betragtet Sagen i Almindelighed og for Overblikkets Skyld kun meget lidt har berørt de Udtalelser, som ere fremkomne fra mine to ærede Kollegaer, skal jeg slutte med en kort Bemærkning. Det vil maaste siges til mig: Hvis denne Lov ikke medfører større Forer, end du har fremstillet for os, hvorledes kan det da være, at der er reist saa stærk Modstand mod den? Jeg kunde svare herpaa ved at henvise til, hvorledes en Stemning, en Stemning efterhaanden voger op og bliver stærkere ved sin egen Vægt; men jeg behøver ikke selv at forme noget Svar, jeg behøver kun at pege hen paa et Par Linier af Skipperforeningens Henvendelse, som jeg med den ærede Formands Tilladelse skal oplæse; der staar Pag 6: „Kvintessentsen af Udkastet er den, at hverken Rhederi eller Skibsfører længere skal være Herre over sit Skib.“ — Heri, mine Herrer, i Frygten for Kontrolten ligger Modstanden mod Loven!

Uagesen: Det er vist fra alle Sider blevet erkjendt, at denne Sag frembyder store Vanskeligheder og megen Lov. Et Fingerpeg i den Retning er det ogsaa, at de Kommissioner,

som i de sidste Aar have været nedsatte i Danmark, Norge og Sverrig for at behandle det Omne, som nu foreligger os, ere komne til meget forskjellige Resultater. Den svenske og den norske Kommission's Arbejder, der skrive sig, den norske fra September Maaned forrige Aar og den svenske fra December forrige Aar, ere jo i det Væsentlige overensstemmende indbyrdes, men meget afvigende fra det Forslag, som er fremkommet fra den danske Kommission's Side, og navnlig skal jeg henlede Opmærksomheden paa Hovedindholdet af det første Uffnit, nemlig den hele Skibsinspektørinstitution, ligesom ogsaa Hovedindholdet af det andet Uffnit meget bestemt er fraraadet baade af den svenske og af den norske Kommission. De mange Lov, som Sagen frembyder, ligge naturligtvis til Grund for, at Resultatet, hvortil de forskjellige Kommissioner ere komne, er saa afvigende, og det er vistnok ogsaa i sidste Instans dem, som ligge bagved de meget forskellige Opfattelser, som gjøre sig gjældende med Hensyn til denne Sag her. Jeg maa tilstaa, at mit Standpunkt falder ikke ganske sammen med Noget af det, som er udtalt af tidligere ærede Taler, og jeg skal opløse dette ved at omtale Hovedindholdet af det foreliggende Lovforslag. Jeg tror, at man kan inndele Lovforslaget i tre Hovedmomenter, nemlig dels den anden Paragraf i Forbindelse med § 25, som giver Straffebestemmelser for Skipper og Rhedere, der forsynde sig mod deres Pligt til at sørge for Skibets Sjdygtighed; dernæst Skibsinspektørinstitutionen og endelig Bestemmelserne i andet Uffnit. Hvad nu det første Punkt angaar, saa tror jeg, at Alle maa være enige om, at her er et naturligt Omraade for Straffebestemmelser. Der kan ikke være Tale om, at Brud paa de Pligter, som i den Henseende paahvile Skipperen og Rhederen, kun kunne drage formueretlige Følger efter sig; men jeg maa tillade mig at gjøre opmærksom paa, at saaledes er Forholdet heller ikke efter den nugjældende Ret. Vi have Straffebestemmelser paa dette Omraade, hvilket er Noget, som er overset af Kommissionen i de Uttringer, som bleve oplæste af en tidligere æret Taler. Jeg skal henlede Opmærksomheden paa, at D. L. 4—2—9 har den Bestemmelse, at Skipperen skal give god Agt og ikke selv overlade Skibet for Gjerrighed — „overlade“ betyder jo her det Samme som det, man i Almindelighed betegner ved overlade —, og det er dernæst sagt, at, hvis han forser sig derimod, skal han af egne Penge bøde, jeg tror 40 Lod Sølv til Kongen og 40 Lod Sølv til Byen. Vi have ogsaa andre Straffebestemmelser paa dette Omraade. Lov af 23de Februar 1866 om Disciplin i Handelskibe fastsætter Straffebestemmelser, naar Skipperen overtræder de Pligter, han har med Hensyn til Proviant og med Hensyn til Lægemidler osv., en Analogi af disse Bestemmelser maa naturligtvis ogsaa kunne være anvendelig. Jeg vil blot hen-